

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.951 van 10 april 2009
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraakse nationaliteit, op 6 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 25 juli 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 december 2007 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Uit de vergelijking van de vingerafdrukken blijkt verzoeker reeds geregistreerd te zijn in Griekenland op 25 september 2007.

1.2. Met een brief van 14 januari 2008 van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt Griekenland verzocht tot overname van verzoekers asielaanvraag bij toepassing van artikel

10, § 1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003).

1.3. Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties binnen de reglementair voorziene termijn van twee maanden na het verzoek tot overname, wordt Griekenland op basis van artikel 18 van de voormelde Europese Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname. Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken met een brief van 18 maart 2008 meegedeeld aan de Griekse instanties. De laatste alinea uit deze brief luidt als volgt: *“Please be so kindfull so send us along with your agreement to take charge the above named person, your guarantee that this person can apply for asylum in Greece (sic)”*. Vrij vertaald: *“Wilt u zo vriendelijk zijn om ons, samen met uw akkoord tot overname van de bovenvermelde persoon, de garantie te geven dat deze persoon asiel kan aanvragen in Griekenland.”*

1.4. Op 7 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van de beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag. Tegen betreffende beslissing wordt door de verzoekende partij op 8 april een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zaak gekend onder nr. RvV 24.788 / IV). Bij arrest nr. 9.796 van 10 april 2008 wordt de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging bevolen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 7 april 2008 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, op diezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoeker. In casu werd op grond van de hiernavolgende overweging het eerste middel ernstig bevonden:

“Uit deze motivering kan op het eerste gezicht niet worden afgeleid dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gedetailleerde en gestoffeerde uiteenzetting in de brief van verzoeker van 22 januari 2008. Dit klemt des te meer nu eensdeels verzoeker aannemelijk maakt middels zijn eigen verklaringen en de door hem aangevoerde rapporten dat hij heeft gepoogd asiel aan te vragen in Griekenland op 26 september 2007 doch nog diezelfde dag werd teruggestuurd naar Turkije en alleszins niet wordt betwist dat verzoeker in Griekenland geregistreerd is, en anderdeels uit de stukken die door verzoeker worden bijgevoegd – waarvan de inhoud niet wordt betwist door de verwerende partij – blijkt dat zowel de tot voor kort bevoegde minister van Binnenlandse Zaken als de Dienst Vreemdelingenzaken, bij monde van haar vertegenwoordiger, reeds verklaarden dat de asielprocedures in Griekenland problematisch zijn en dat de nodige garanties worden gevraagd van de Griekse instanties dat de asielaanvraag wel degelijk zal worden behandeld. Een en ander blijkt overigens ook uit de sub 1.4. geciteerde passus van de brief die door de verwerende partij werd gericht aan de Griekse autoriteiten en waarin onder meer wordt gevraagd de bedoelde waarborgen te geven. Mede gelet op het feit dat dit schrijven onbeantwoord is gebleven, kan in de bestreden beslissing prima facie niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker bij aankomst in Athene een asielaanvraag zal kunnen indienen. Waar de verwerende partij thans aanvoert dat zij niet de wettelijke mogelijkheid heeft om controle uit te oefenen op een andere lidstaat, dient prima facie te worden vastgesteld dat deze motivering post-factum is en niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Voorts betwist de verwerende partij niet dat zij, in acht genomen de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 3, § 2, van de Verordening 343/2003, kan beslissen zelf de asielaanvraag te behandelen, zelfs al is zij daartoe niet verplicht. In casu kwam het de verwerende partij toe op een afdoende manier te motiveren waarom zij, rekening houdende met de elementen van het dossier, en meer bepaald met de brief van 22 januari 2008, geen toepassing wenste te maken van deze clausule. Zij lijkt daartoe echter in gebreke te zijn gebleven. Ten slotte valt dit verweer niet te rijmen met de uitdrukkelijke vraag naar garanties die de Dienst Vreemdelingenzaken zelf stelde ten aanzien van de Griekse autoriteiten in haar onbeantwoord gebleven brief van 18 maart 2008.

2.1.3.4. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd lijkt in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel, in de besproken mate, is ernstig.”

In casu werd op grond van de hiernavolgende overweging het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangenomen:

“2.2.3. De verwerende partij kan niet worden bijgetreden: verzoekers uiteenzetting is concreet betrokken op zijn individueel geval.

In de mate dat de verwerende partij in haar beslissing niet de twijfels heeft weggenomen dat het onderzoek van verzoekers asielaanvraag door de Griekse autoriteiten zal worden behandeld – en de stukken van het administratief dossier, samengelezen met de niet onaannemelijke verklaringen van verzoeker omtrent zijn wedervaren in Griekenland dat evenmin doen, integendeel – is de Raad van oordeel dat in casu het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is aangetoond (R.v.St., nr. 162.039, 28 augustus 2006).”

Op 17 april 2008 wordt voormelde beslissing van 7 april 2008 ingetrokken.

1.5. Op 30 april 2008 verklaart Griekenland zich toch uitdrukkelijk akkoord tot overname van verzoeker.

1.6. Nadat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid schriftelijke garanties had verkregen vanwege de Griekse autoriteiten dat verzoeker in de mogelijkheid zou gesteld worden om een asielverzoek in te dienen in Griekenland, wordt op 25 juli 2008 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen en diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

(...)

In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18§7 en art. 10.1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft op 21.09.2007 de buitengrenzen van de lidstaten overschreden via Griekenland zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. Op 14/01/2008 werd een overnameverzoek gericht aan Griekenland tot overname van bovengenoemd persoon. De Griekse autoriteiten werden op 18.03.2008 in kennis gesteld van de overschrijding van de termijn van twee maanden waarbinnen diende geantwoord te worden. Het uitblijven van een antwoord heeft de stilzwijgende aanvaarding van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag tot gevolg. Doch heeft Griekenland op 30/04/2008 zich uitdrukkelijk akkoord verklaard tot overname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaart op de dag van zijn aankomst in Griekenland naar Turkije te zijn teruggestuurd en ongeveer twee maanden later via onbekende wegen naar België te zijn gereisd. Betrokkene kan echter niet aantonen dat hij door de Griekse autoriteiten naar Turkije werd teruggewezen en kan ook geen bewijs van verblijf in Turkije aanbrengen.

Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Hij zegt enkel dat in België de mensenrechten gerespecteerd worden. Betrokkene heeft ook geen familie in België of elders in de lidstaten.

De Griekse autoriteiten bevestigen echter uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal

blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.
Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.
Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij worden overgedragen aan de betrokken bevoegde Griekse autoriteiten.
(...)"

1.7. Op 25 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister tevens de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

1.8. Op 27 juli 2008 vordert verzoeker de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt op 28 juli 2008 per arrest nr. 14.513 de vordering wegens het niet aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken.

1.9. Verzoeker is op 20 augustus 2008 overgedragen aan de Griekse autoriteiten.

2. Rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoeker de gezamenlijke schending aan van de artikelen 3, §2 en 18, §7 van de Verordening 343/2003, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële en formele motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, houdende het beginsel van redelijkheid en proportionaliteit, zorgvuldigheid en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen omdat de enkele bevestiging van de Griekse autoriteiten dat verzoeker een asielaanvraag zal kunnen indienen niet de garantie biedt dat hij een volwaardige asielprocedure zal kunnen doorlopen en dat zijn door de Conventie gegarandeerde rechten zullen worden erkend, dat dient verwezen te worden naar de diverse rapporten en vaststellingen waaruit blijkt dat Griekenland precies niet op een normale en zorgvuldige wijze de beoordeling voert, dat hij een aantal concrete stukken, rapporten en gerechtelijke beslissingen heeft bijgevoegd waarop de bestreden beslissing niet heeft geantwoord, dat verzoeker heeft verwezen naar de inbreukenprocedure tegen Griekenland, de resolutie van het Europees parlement op 12 juli 2007, de beslissing van Noorwegen en Duitsland, het officieel standpunt van het UNHCR op 15 april 2008, dat al deze rapporten wijzen op de mogelijke niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten, dat de bestreden beslissing geenszins kan volstaan met de motivering in de beslissing en zonder te verifiëren of de mogelijkheid van indiening van de asielaanvraag ook garanties biedt op een zorgvuldig handelen van de

Griekse autoriteiten, dat de beslissing niet motiveert waarom het advies van het UNHCR van 15 april 2008 moet worden genegeerd, dat verzoeker op dit advies heeft gewezen in een schrijven van 22 april 2008 en hierop geen enkele reactie heeft ontvangen, dat verweerder geen moeite tot enig onderzoek inzake de minimale kwaliteitsgaranties in Griekenland heeft ondernomen terwijl de Noorse autoriteiten wel een onderzoek hebben ingesteld, dat verweerder tekort schiet in zijn motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht, dat een bijkomend onderzoek diende te worden gevoerd naar de realiteit van de rechtsbescherming die de procedure in Griekenland biedt, dat onvoldoende wordt gemotiveerd waarom de soevereiniteitsclausule niet kan worden toegepast, minstens waarom niet met al de aangebrachte gegevens rekening moet worden gehouden, dat wordt verwezen naar het arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007, arrest nr. 9.796 van 10 april 2008 en arrest nr. 12.004 van 29 mei 2008 uitsproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Genomen uit de gezamenlijke schending van:

-ARTIKELN 3§2 EN 18§7 VERORDENING 343/2003 VAN 18 FEBRUARI 2003 VAN DE RAAD TOT VASTSTELLING VAN DE CRITERIA EN INSTRUMENTEN OM TE BEPALEN WELKE LIDSTAAT VERANTWOORDELIJK IS VOOR DE BEHANDELING VAN EEN ASIELVERZOEK DAT DOOR EEN ONDERDAAN VAN EEN DERDE LAND BIJ EEN VAN DE LIDSTATEN WORDT INGEDIEND

-ARTIKEL 62 VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN DE ARTIKELN 1, 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 MET BETREKKING TOT DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, SCHENDING VAN DE MATERIELE EN FORMELE MOTIVERINGSPLICHT

-HET ALGEMEEN RECHTSBEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, HOUDEND HET BEGINSEL VAN REDELIJKHEID EN PROPORCIONALITEIT, ZORVULDIGHEID EN DE VERPLICHTING ALLE GEGEVENS EN STUKKEN VAN HET DOSSIER IN OVERWEGING TE NEMEN

DOORDAT,

De verzoekende partij heeft op 21 december 2007 een asielaanvraag ingediend bij de verwerende partij. Verzoeker heeft zijn reisweg meegedeeld alsook het feit dat hem bij zijn binnenkomst in Griekenland geweigerd werd een asielaanvraag in te dienen waarop hij diezelfde dag nog werd terug gerepatrieerd naar Turkije. Verzoeker heeft ingeroepen te vrezen geen asielaanvraag te kunnen indienen in Griekenland en/of niet op een behoorlijke procedure te kunnen rekenen vanwege de Griekse autoriteiten.

De bestreden beslissing wordt op dit punt als volgt gemotiveerd door verwerende partij:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 18§7 en art. 10.1 van de Europese verordening (EG° 343/2003). Betrokkene heeft op 21.09.2007 de buitengrenzen van de lidstaten overschreden via Griekenland zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. Op 14/01/2008 werd een overnameverzoek gericht aan Griekenland tot overname van bovengenoemde persoon. De Griekse autoriteiten werden op 18.03.2008 in kennis gesteld van de overschrijving van de termijn van twee maanden waarbinnen diende geantwoord te worden. Het uitblijven van een antwoord heeft de stilzwijgende aanvaarding van de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag tot gevolg. Doch heeft Griekenland op 30/04/2008 zich uitdrukkelijk akkoord verklaard tot overname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart op de dag van zijn aankomst in Griekenland naar Turkije te zijn gestuurd en ongeveer twee maanden later via onbekende wegen naar België te zijn gereisd.

Betrokkene kan echter niet aantonen dat hij door de Griekse autoriteiten naar Turkije werd teruggewezen en kan ook geen bewijs van een verblijf in Turkije aanbrengen.

Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Hij zegt enkel dat in België de mensenrechten gerespecteerd worden. Betrokkene heeft ook geen familie in België of elders in de lidstaten.

De Griekse autoriteiten bevestigen echter uitdrukkelijk dat betrokkenen een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Geneve dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte

gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling. Betrokkenen kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art- 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij worden overgedragen aan de betrokken bevoegde Griekse autoriteiten.”

TERWIJL,

De enkele bevestiging dat de Griekse autoriteiten verzoeker zullen toelaten in Griekenland een asielaanvraag in te dienen, niet de garantie biedt dat verzoeker een volwaardige asielprocedure zal kunnen doorlopen die afdoende de rechten van verzoeker garandeert en hem bescherming biedt, indien hij daar recht op heeft.

Zelfs als verzoeker deze keer de kans krijgt een asielaanvraag in te dienen in Griekenland, dan is hem niet gegarandeerd dat zijn door de Conventie gegarandeerde rechten zullen erkend worden door de Griekse autoriteiten.

De enkele motivering in de bestreden beslissing als zou Griekenland de Conventie van Genève hebben getekend en dus verondersteld wordt op een objectieve wijze de beoordeling te doen van een asielaanvraag, is stereotiep en antwoordt niet afdoende op de diverse rapporten en vaststellingen dat Griekenland precies NIET op een te verwachten normale en zorgvuldige wijze de beoordeling voert en precies daar verschillende problemen zich voordoen.

De bestreden beslissing kan dus niet volstaan met te poneren dat een normale procedure mag worden verwacht indien verzoeker op grond van concrete en diverse bronnen heeft aangehaald dat hij precies een onvolkomen procedure vreest en daarom een gebrek aan effectieve bescherming, indien hij daar recht zou op hebben, riskeert te ontberen.

Verzoeker heeft dit op grond van een aantal concrete stukken, rapporten en gerechtelijke beslissingen aangevoerd. De bestreden beslissing antwoordt hier hoegenaamd niet op en is dus gebrekkig.

Het geheel aan elementen dat verzoeker in de loop van zijn procedure heeft aangehaald, inclusief de elementen aangehaald in het kader van de vorige procedure UDN gevoerd voor Uw Raad, worden door de bestreden beslissing volledig genegeerd en er wordt op geen afdoende wijze op geantwoord.

Verzoeker heeft immers, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, een heel aantal gegevens aangehaald die door de verwerende partij niet kunnen worden genegeerd zonder de op haar rustende motiveringsplicht te schenden.

Verzoeker herhaalt deze gegevens:

- In februari 2006 heeft de Europese Commissie een inbreukenprocedure gestart tegen Griekenland wegens niet-naleving van de Dublin II-verordening wegens te weinig garanties voor teruggestuurde asielzoekers (bijlage UNHCR Returns Greece juli 2007) en intussen de Europese Commissie op 31 januari 2008 heeft geoordeeld deze zaak door te verwijzen naar het Hof van Justitie in Luxemburg.

- Het Europees Parlement heeft eerder al via een resolutie van 12/7/2007 gevraagd dat er geen Dublindoorverwijzingen zouden gebeuren als geweten is dat een staat Iraakse asielaanvragen niet behoorlijk in overweging neemt. Het Europees Parlement vroeg dat de staat waar de asielaanvraag ingediend werd, de aanvraag zelf behandelt, zoals toegelaten door artikel 3, 2° van de Dublin II verordening. (aanbeveling 9)

- Verschillende Europese lidstaten hebben beslist de terugwijzingen naar Griekenland op te schorten. Zo besliste NOORWEGEN op grond van de beschikbare informatie dat de rechten van asielaanvragers in de procedure en in het algemeen niet voldoende gegarandeerd zijn en dit gegeven toelaat te stellen dat het interstatelijk vertrouwen, de basis van de Dublin II Verordening, MANIFEST is geschonden indien één van de Lidstaten formeel beslist geen repatriëringen meer te voorzien naar de betrokken Lidstaat. Op 7 februari 2008 heeft inderdaad The Norwegian Immigration Appeal Board (UNE) officieel aangekondigd de overdrachten aan Griekenland in het kader van de Dublin II-verordening op te schorten op grond van de laatste informatie over mensenrechtenschendingen van asielzoekers in afwachting van verder onderzoek.

Daarnaast besliste ook Duitsland eind februari 2008 om voorlopig geen niet-begeleide minderjarige asielzoekers naar Griekenland terug te sturen in het kader van Dublin II-verordening.

- Ondertussen heeft zelfs de hoogste asielinstantie, zijnde UNHCR, in haar officieel standpunt van 15 april 2008 verklaard dat zij lidstaten afraadt asielzoekers terug te sturen naar Griekenland

zover er geen nieuwe ontwikkelingen zijn en dat zij de lidstaten adviseert toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule.

Verzoeker heeft dus in tegenstelling tot wat verwerende partij in haar bestreden beslissing beweerd wel degelijk informatie voorgelegd waaruit de mogelijke niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten blijkt. De verwerende partij was wel degelijk op de hoogte van de moeilijkheden die zich in Griekenland voordoen.

De bestreden beslissing kan dus geenszins volstaan met de summiere aangehaalde motivering om de soevereiniteitsclausule niet toe te passen enkel en alleen omdat Griekenland de garanties op de mogelijkheid van indiening van een asielaanvraag heeft geboden zonder te verifiëren of werkelijk de mogelijkheid van indiening ook garanties biedt op een zorgvuldig handelen van de Griekse autoriteiten, daar waar diverse rapporten op het tegendeel wijzen.

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze motiveert waarom zij meent het advies van het UNHCR van 15 april 2008 te moeten negeren en minstens niet concreet motiveert welke (nieuwe) gegevens er zouden zijn die toelaten dit advies niet of niet langer op te volgen.

Bij schrijven van 22/04/2008 had de raadsman verwerende partij nochtans op de hoogte gebracht van het nieuwe UNHCR-standpunt van 15/04/2008 en haar uitdrukkelijk om verduidelijkingen gevraagd. Verzoeker mocht hierop geen enkele reactie op ontvangen, noch werd hieromtrent gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Dat een normaal en zorgvuldig handelen van de overheid er zou in bestaan in casu het geheel van bezwaren en elementen die worden aangedragen te verifiëren en minstens een eigen onderzoek te voeren naar de realiteit van de bescherming die wordt geboden door de Griekse autoriteiten, eerder dan dit advies ongemotiveerd in de wind te slaan.

Dat het dat is precies wat bvb de Noorse autoriteiten hebben beslist: met name een onderzoek in te stellen naar aanleiding van de beschikbare alarmerende informatie uit diverse hoeken en de adviezen van een officiële VN-instantie.

Dat in casu uit de bestreden beslissing en ook het administratief dossier op geen enkele wijze enig onderzoek blijkt naar de diverse gebreken die verzoeker de Griekse procedure verwijt op grond van de rapporten die zijn aangedragen en die ook door andere overheden en rechters, inclusief Uw Raad, zijn weerhouden.

Dat de bestreden beslissing denkt te volstaan met de melding dat Griekenland de Conventie van Genève heeft getekend.

De Europese rechtspraak en deze van de Raad van State vereisen dat de autoriteiten van de Staat die van plan is een asielzoeker terug te leiden naar een andere Staat die onderworpen is aan de Verordening van Dublin, er zich van moet vergewissen dat de procedure die op hem zal toegepast worden, en in het bijzonder de effectiviteit van het principe van non-refoulement, aan minimale kwaliteitsgaranties voldoet.

De houding van de verwerende partij strookt daarmee geenszins.

De verwerende partij motiveert op geen enkele wijze waarom zij meent dat de procedure in Griekenland aan deze minimale kwaliteitsgaranties voldoet en evenmin toont zij aan dat ook maar enige moeite tot enig onderzoek daartoe is gedaan.

Zij komt aldus tekort in haar motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker is bovendien in het verleden al teruggestuurd naar Turkije zonder enige vorm van procedure of bescherming daar waar Griekenland toch de Conventie van Genève heeft getekend...?

De verwerende partij argumenteert dienaangaande opnieuw vergeefs, net als in de eerste procedure UDN, dat verzoeker geen bewijs aanbrengt van de terugnijving naar Turkije, terwijl de verwerende partij zij deze informatie perfect van de Griekse autoriteiten kan verkrijgen of de vraag op directe wijze had kunnen stellen.

Er kan dus worden besloten dat de verwerende partij tekortkomt in haar verplichtingen in het kader van de Dublin II Verordening door het loutere 'akkoord' om verzoeker deze keer wel tot een procedure toe te laten in te roepen zonder in concreto na te gaan of deze procedure ook een normaal verloop zal of kan kennen rekening houdend met de tegenindicaties die daaromtrent bekend zijn.

Op grond van de aangevoerde gegevens door verzoeker via zijn raadsman op 22/01/2008 en in de loop van de eerste procedure UDN op grond van de gegevens waarover de verwerende partij zelf beschikt, waaronder het rapport van het UNHCR van 15/04/2008, blijkt dat dit mogelijks niet het geval is en had verwerende partij dan ook een bijkomend onderzoek dienen te voeren naar de realiteit van de rechtsbescherming die de procedure in Griekenland biedt;

Griekenland heeft weliswaar de garanties gegeven dat verzoekers asielaanvraag bij terugkeer zal behandeld worden maar biedt verder geen garanties omtrent een minimale bescherming van de rechten van verzoeker en het recht op een effectieve correcte en volwaardige asielprocedure, noch

geeft zij garanties op een correcte opvang van asielzoekers. In de mate dat de Griekse autoriteiten deze garanties niet kunnen geven of willen geven dient verwerende partij de soevereiniteitsclausule toe te passen.

Dat de verwerende partij aldus onvoldoende motiveert waarom zij de soevereiniteitsclausule niet zou moeten toepassen, minstens waarom zij met al deze gegevens meent geen rekening te moeten houden.

De Raad was eerder eenzelfde mening toegedaan in zijn arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007:

"De l'ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l'appui de son recours, le Conseil considère qu'il n'est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l'article 22 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l'espèce, l'Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'état, exigent que les autorités de l'état qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre état partie au Règlement de Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement."

Vrije vertaling:

"Op basis van het geheel van de elementen verschaft door de verzoekende partij bij de instelling van zijn beroep, overweegt de Raad dat het niet uitgesloten is dat de verzoeker niet kan genieten, in geval van terugwijzing naar Griekenland, van alle procedurele garanties die worden geest door het Verdrag van Genève, en meer in het bijzonder van het principe van non-refoulement naar het land waar de verzoeker zegt te vrezen voor zijn leven, in casu Irak. De Europese rechtspraak, en deze van de Raad van State vereisen dat de autoriteiten van de Staat die van plan is een asielzoeker terug te leiden naar een andere Staat die onderworpen is aan de Verordening van Dublin, er zich van moet vergewissen dat de procedure die op hem zal toegepast worden, en in het bijzonder de effectiviteit van het principe van non-refoulement, aan minimale kwaliteitsgaranties voldoet."

Ook in zijn arrest van 10 april 2008 aangaande verzoeker vermeldde uw Raad dat zowel de minister van Binnenlandse zaken als de Dienst Vreemdelingenzaken, bij monde van haar vertegenwoordiger, reeds verklaarden dat de asielprocedures in Griekenland problematisch zijn en dat de nodige garanties worden gevraagd van de Griekse instanties dat de asielaanvraag wel degelijk zal worden behandeld.

Bovendien besliste de Raad in zijn arrest in uiterst dringende noodzakelijkheid van 29 mei 2008 n° 12.004, in een gelijkaardige situatie in dezelfde zin. Het ging daar ook om een Irakese asielzoeker die zou worden teruggezonden naar Griekenland en waarbij de verwerende partij enkel een garantie kon voorleggen van de Griekse autoriteiten dat verzoekers asielaanvraag verder in Griekenland zou behandeld worden zonder te antwoorden of in te gaan op de divers bezwarende informatie aangaande de gebrekkige procedure in Griekenland:

"La partie requérante a fait connaître en temps utile à la partie adverse que son renvoi vers la Grèce constituerait à son sens une violation de l'article 3 de la CEDH, notamment en raison des traitements inhumains et dégradants qui lui auraient été infligé et dont elle dit risquer la répétition. Elle cite différentes sources, dont un rapport du Comité pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) du Conseil de l'Europe et un rapport de la Commission Libertés civiles, justice et affaires intérieures du parlement européen, qui tendent à corroborer ses dires.

Le conseil constate qu'en invoquant qu'il risque en cas de renvoi en Grèce, d'être exposé dans ce pays a des traitements inhumains et dégradants contraires a l'article 3 de la CEDH et en appuyant ses propos sur des sources documentaires fiables communiquées à la partie adverse, le requérant a formulé une objection explicite et circonstanciée sur une dimension importante ce renvoi. La partie adverse se devait par conséquent de répondre a cette objection dans sa décision pour satisfaire a ses obligations de motivation. Or, la décision attaquée n'y apporte aucune réponse et n'apparaît pas avoir examiné cet aspect de la cause."

Vrije vertaling:

"Verzoekende partij heeft aan de tegenpartij meegedeeld dat zijn terugkeer naar Griekenland een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM, meer bepaald van een onmenselijke en vernederende behandeling waarvan hij reeds eerder slachtoffer van geweest is en waarvan hij de herhaling vreest. Verwerende partij citeert meerdere bronnen, waaronder een rapport van het Comité van preventie van foltering en onmenselijke en vernederende behandeling van de raad van Europa en een rapport van de Commissie van burgerlijke vrijheden, justitie en interne zaken van het Europese parlement

De raad stelt vast dat er een risico voor handen is dat hij bij terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM. Zich baserend op betrouwbare informatiebronnen die ook werden meegedeeld aan de verwerende partij, heeft verzoeker op duidelijke en omstandige wijze zijn bezwaar tegen een terugkeer geformuleerd. De verwerende partij had bij gevolg op dit bezwaar moeten antwoorden om tegemoet te komen aan haar motiveringsplicht. Welnu, de bestreden beslissing geeft geen enkel antwoord of blijk van dit aspect te hebben onderzocht. (eigen vertaling)”

De bestreden beslissing komt met zijn summiere motivering hoegenaamd niet tegemoet aan de kritiek die Uw Raad eerder formuleerde en de bezwaren die verzoeker liet gelden.

De bestreden beslissing is dan ook manifest behept met een gebrek in de motivering, schendt de zorgvuldigheidsplicht door een gebrek aan onderzoek en door geen rekening te houden met al de gegevens van het dossier.

ZODAT,

de schending van de in het middel aangevoerde bepalingen vaststaat. Het eerste middel is dan ook ernstig en gegrond.

3.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker niet duidelijk maakt om welke reden hij in Griekenland een risico zou lopen op de schending van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. De louter theoretische verwijzingen naar rapporten waarin een bepaalde kritiek wordt geuit op de bedoelde lidstaat, wordt niet onderbouwd door concrete feitelijke gegevens. Verzoeker maakte nooit enig voorbehoud betreffende de lidstaat Griekenland, waar hij op 25 september 2007 werd geregistreerd en voert geen enkel bewijs dat hij door de Griekse autoriteiten werd teruggestuurd naar Turkije en kan geen bewijs voorleggen van zijn verblijf in Turkije. Verzoeker beperkt zich tot het citeren van algemene rapporten, maar maakt alles behalve aannemelijk dat er in zijner hoofde een gevaar zou zijn voor een oncorrecte behandeling van de asielpcedure. Bovendien behoort de keuze van de mogelijkheid tot de behandeling van een asielaanvraag door één bepaalde lidstaat niet aan de asielzoeker. Verweerder verwijst vervolgens naar rechtspraak van de Raad van State en naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarmee de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de thans bestreden beslissing, werd verworpen.

3.3. In de repliekmemoire vult verzoeker het eerste middel aan met het volgende:

“ Aangaande het eerste middel:

Verwerende partij stelt in haar nota dat verzoeker niet voldoende concrete feitelijke gegevens aanhaalt waarom waarmee hij aantoont dat hij een persoonlijk risico loopt dat zijn asielpcedure geen eerlijke behandeling zal krijgen in Griekenland.

Verwerende partij meent dat de vrees voor een schending van de rechten van verzoeker louter theoretisch en hypothetisch is aangezien verzoeker enkel zou verwijzen naar algemene rapporten waarin kritiek wordt geuit op de situatie in Griekenland, zonder dit aan te tonen aan de hand van concrete feitelijke gegevens.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verzoeker reeds voor enige beslissing, aan verwerende partij dd. 22/01/2008 een schrijven gericht waarin hij zijn eigen situatie concreet heeft uiteengezet en heeft meegedeeld dat hij reeds eerder een poging heeft gedaan om een asielaanvraag in Griekenland in te dienen maar dat deze niet werd in overweging genomen en dat hij onmiddellijk teruggestuurd werd naar Turkije zonder enige vorm van procedure, steun of opvang.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds eerder oordeelde in zijn schorsingsarrest van 08/04/2008, kan niet van verzoeker zelf verwacht worden dat hij zijn uitzetting naar Turkije zelf bewijst. Het komt toe aan de Belgische autoriteiten, geconfronteerd met duidelijke gegevens en aangekaart lacunes, zelf toe om dit te bewijzen, des te meer nu zij zelf contacten hebben met de Griekse autoriteiten en dit dus op eenvoudige wijze kunnen verifiëren.

Het feit dat verzoeker reeds heeft aangetoond dat hij geprobeerd heeft een asielaanvraag in te dienen in Griekenland en zonder enige vorm van procedure of opvang teruggestuurd werd naar Griekenland, is op zich al een voldoende concrete feitelijke waar mee verzoeker de schending van zijn rechten in Griekenland aantoont.

De Griekse autoriteiten hebben op geen enkel ogenblik deze door verzoeker aangehaalde feiten ontkend of ontkracht en de verwerende partij bedient zich gratis van het argument dat verzoeker geen enkel "bewijs" daarvan voorbrengt daar zij zelf geen enkele actie onderneemt om ook maar enige bevestiging van haar beweringen te krijgen.

Moeilijk kon van verzoeker worden verwacht dat hij terugkeerde naar Griekenland om nóg bijkomende concrete feitelijkheden naar voor te brengen.

Daarnaast legde verzoeker een heel aantal rapporten en rechterlijke beslissingen voor die aantonen dat er problemen bestaan op het vlak van de kwaliteit van asielprocedure en opvang van asielzoekers in Griekenland.

Deze documenten tonen inderdaad niet de concrete persoonlijke situatie aan van verzoeker zelf maar zijn wel een indicatie en minstens een begin van bewijs dat er problemen zijn. Deze schetsen een algemeen beeld van de situatie waarin verzoeker zal terecht komen als hij terug gestuurd wordt, Griekenland heeft deze problemen ook nooit betwist. Dus het risico dat verzoeker heeft bij terugkeer naar Griekenland is in die zin niet louter "theoretisch en hypothetisch".

In deze context moet er verwezen worden naar een recente beslissing van de rechtbank van Zwolle van 3 juli 2008, nr.07/35971 waarbij de rechtbank uitspraak heeft gedaan in een zaak van een Somalische vreemdeling die via Griekenland naar Nederland was gereisd. De vreemdeling had in Griekenland geen asiel aangevraagd.

De rechter stelde dat:

(...)

De door eiseres overgelegde algemene stukken, zoals deze zijn genoemd onder rechtsoverweging geven een eenduidig beeld van het reeds jarenlang bestaande probleem omtrent de gebrekkige wijze waarop de Griekse asielprocedure is ingericht en meer in het bijzonder de gevolgen daarvan voor asielzoekers die op grond van de Verordening 343/2003 zijn overgedragen. Daarbij wijst de rechtbank in het bijzonder op de informatie zoals deze is opgenomen in het UNHCR-rapport van 15 april 2008 onder de titel "UNHCR position on the return of asylum-seekers to Greece under the "Dublin-regulation" en het verslag van de VAJN van 20 maart 2008.

(...)

Gelet op het vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in het bestreden besluit niet zonder nader onderzoek en nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat er op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel van uit kan worden uitgegaan dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen jegens eiseres zal nakomen. Het ligt op de weg van verweerder om, nu eiseres voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat Griekenland zijn verdragsverplichtingen onvoldoende naleeft, bewijs bij te brengen van het tegendeel. Dit is niet gebeurd.

In een beslissing van de zelfde rechtbank van Zwolle van 30/07/2008, nr. 08/6407 herhaalde de rechter zeer terecht deze zelfde redenering.

In deze zaken had de asielzoeker tevens de Nederlandse instanties gewezen op de verschillende mensenrechtenschendingen in Griekenland aan de hand van verschillende internationale rapporten die ook door verzoeker zijn aangehaald.

In casu legt verzoeker tevens een hele reeks rapporten voor en meer en verwijst hij naar zijn eigen ervaringen in Griekenland die niet worden ontkend of ontkracht noch door de Belgische noch door de Griekse autoriteiten.

Verzoeker heeft in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, in het verleden wèl al kritiek geuit op de situatie in Griekenland.

Hij deed dit onder meer door een schrijven van zijn raadsman van 22/01/2008 en van 22/04/2008 aan de Dienst vreemdelingenzaken, Cel Dublin waarin hij naar een hele reeks rapporten verwijst en naar zijn eigen ervaring in Griekenland.

Hij verklaarde dat zijn eerste keuze erin bestond een asielaanvraag in te dienen in Griekenland. Maar nadat hij prompt zonder enige mogelijkheid tot het indienen van een asielaanvraag teruggestuurd werd naar Turkije, heeft verzoeker ervoor gekozen zijn asielaanvraag in te dienen in een andere lidstaat.

Hij deelde aan verwerende partij ook een aantal concrete elementen mee met betrekking tot de situatie in Griekenland nl. het feit dat de erkenningsgraad voor Irakezen in 2007 0% bedroeg, de slechte toestand in de detentiecentra en de slechte behandeling van asielzoekers in het algemeen.

Verzoeker heeft bovendien aan hevige rugklachten die het gevolg zijn van ernstige mishandelingen tijdens zijn detentie in Irak. De stresserende situatie in België en Griekenland hebben deze alleen maar erger gemaakt. Verzoeker werd hiervoor behandeld en kreeg medicijnen in België.

Op 04/08/2008 had verzoeker een afspraak bij een geneesheer in het opvangcentrum, reden waarom de oorspronkelijk geplande repatriëring van 01/08/2008 werd uitgesteld. Verzoeker kreeg van deze geneesheer medicijnen voorgeschreven. De kans dat verzoeker deze opvang en medische verzorging in Griekenland zal krijgen, zijn gezien de alarmerende rapporten zeer miniem.

Intussen is ook gebleken dat verzoeker geen degelijke verzorging krijgt en zonder enige opvang is, ook niet naar behuizing toe.

Verzoeker heeft verwerende partij per schrijven van 22/01/2008 en 22/04/2008 omwille van deze problemen gevraagd toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van de Dublin II Verordening.

Het feit dat verzoeker van Irakese nationaliteit is en hem reeds eerder de kans ontnomen is Griekenland op een volwaardige en correcte asielpcedure, maakt op zich al een voldoende element uit die de concrete persoonlijke situatie van verzoeker aantoont.

Verwerende partij heeft ook op geen enkel ogenblik de verklaringen van verzoeker en de rapporten die hij aanhaalde, noch in de eerste beslissing noch in de bestreden beslissing, betwist of ernstig weerlegd.

De Griekse autoriteiten hebben nu de garantie gegeven bij antwoordschrijven van 30/04/2008 de asielaanvraag te zullen behandelen bij terugkomst. Deze garantie zegt echter niets over de kwaliteit van de asielpcedure die verzoeker daar zal krijgen noch over de opvang en de detentievoorwaarden.

Verwerende partij had naast een garantie tot behandeling van de asielaanvraag van verzoeker tevens naar een garantie moeten vragen ten aanzien van de Griekse autoriteiten dat verzoeker effectief recht zou hebben op een volwaardige asielpcedure alsook garanties ten aanzien van de opvang en steun. Verwerende partij is op de hoogte van de problematiek in Griekenland, heeft deze ook nooit betwist en had dus op zijn minst zoals een normaal en zorgvuldig handelende overheid daaromtrent inlichtingen moeten inwinnen en garanties moeten vragen. Verwerende partij heeft noch om inlichtingen en garanties gevraagd ten aanzien van de Griekse autoriteiten noch heeft zij zulke garanties ontvangen van de Griekse autoriteiten, buiten de garantie op een effectieve asielaanvraag, en had dus in die zin de soevereiniteitsclausule moeten toepassen.

Op 20/08/2008 is verzoeker naar Griekenland teruggebracht.

Verzoeker heeft laten weten telefonisch aan een erkend vluchteling in België dat bij aankomst op de luchthaven te Griekenland :

-verzoeker enkele dagen is opgesloten in een gesloten centrum.

-verzoeker nadien is in "vrijheid gesteld " zonder opvang, zonder behuizing, zonder financiële middelen, zonder medische verzorging voor zijn nochtans aanwezige problemen...

-verzoeker geen afdoende bijstand met een tolk heeft gekregen

en dus verzoeker, in concreto de voorgehouden vrees over geen voldoende opvang te beschikken en aldus een onmenselijke en vernederende behandeling te ondergaan en niet de normale te verwachten garanties op een asielpcedure te bekomen, ziet bewaarheid worden.

Dat verzoeker er dus terecht verzoekt de bestreden beslissing te laten annuleren en de aldus de Belgische Staat te verplichten verzoeker op grond van deze gegevens terug te nemen en de asielaanvraag in België te behandelen.

Verzoekers raadsman heeft bij schrijven van 01/09/2008 de verwerende partij verzocht aan de Griekse autoriteiten de nodige bewijzen te eisen dat de verzoekende partij over de nodige opvang naar behuizing toe beschikt, de bijstand van een tolk heeft genoten, de nodige medische verzorging krijgt enz...

Er is daarop, naar weten van verzoekers raadman, geen enkele reactie gekomen.

Het feit dat uit niets uit het administratief dossier of uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij op voorhand om zulke garanties gevraagd heeft en dit nog niet doet maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het feit dat verwerende partij geen garanties hieromtrent heeft gekregen van Griekenland had verwerende partij de soevereiniteitsclausule overeenkomstig de Dublin II verordening moeten toepassen.

De wettelijke bepaling en beginselen waarvan die worden aangevoerd in het middel, zijn aldus geschonden."

3.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip

"afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, punt 7 en artikel 10, punt 1 van de Verordening 343/2003. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de door hem aangebrachte stukken, dat de bevestiging van de Griekse autoriteiten dat hij een asielaanvraag zal mogen indienen niet volstaat als garantie op een volwaardige asielprocedure, dat uit diverse rapporten ook blijkt dat Griekenland zijn verplichtingen ter zake niet nakomt en dat verweerder in de bestreden beslissing deze rapporten en concrete stukken negeert en niet motiveert waarom de soevereiniteitsclausule niet kan worden toegepast.

Artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003 luidt als volgt:

"2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt de lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."

Uit deze bepaling kan geen verplichting afgeleid worden voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 343/2003, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003 geboden mogelijkheid. Zo wordt gemotiveerd dat de Griekse autoriteiten uitdrukkelijk hebben bevestigd dat verzoeker een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Dat verzoeker in Griekenland zijn asielaanvraag zal behandeld zien op een objectieve wijze en overeenkomstig de criteria van de Conventie van Genève, dat verzoeker geen enkele informatie geeft over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten en bijgevolg niet aannemelijk maakt dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, dat de Griekse autoriteiten tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van verzoeker, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en dat er geen redenen van medische of familiale aard zijn waardoor een behandeling van het asielverzoek in België aangewezen zou zijn. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat geen rekening is gehouden met de situatie in Griekenland en met de door hem aangevoerde "concrete stukken, rapporten en gerechtelijke beslissingen" die hij op 22 januari 2008 en 22 april 2008 heeft ingediend bij de verwerende partij. De motiveringsplicht heeft voorts niet tot gevolg dat een vreemdeling dient gehoord te worden inzake een schrijven dat hij, nadat hij reeds was gehoord, overmaakte aan het bestuur.

De Raad kan slechts vaststellen dat uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker, toen hij op 10 januari 2008 werd gehoord door de gemachtigde van de minister, geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij in Griekenland zou onderworpen zijn geweest aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij in een later schrijven heeft geduid dat hij in Griekenland niet de mogelijkheid had om zijn asielaanvraag in te dienen en daarentegen onmiddellijk werd gerepatriëerd naar Turkije, kan de Raad slechts opmerkingen dat in de bestreden beslissing is vermeld dat de Griekse autoriteiten uitdrukkelijk hebben bevestigd dat verzoeker een asielaanvraag zal kunnen indienen bij zijn terugkeer naar Griekenland. Dit gegeven vindt steun in het administratief dossier, zodat het bestuur het materiële motiveringsbeginsel niet miskent door te besluiten dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

De Raad sluit niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. Uit de door verwerende partij neergelegde stukken blijkt evenwel dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland een Europese lidstaat is die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend en expliciet heeft bevestigd dat verzoeker een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer naar Griekenland. De asielaanvraag van verzoeker zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. De procedure die de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen (zaak C-130/08) tegen Griekenland heeft ingesteld, is gelet op de strijdigheid van de Griekse regelgeving met de doelstellingen van de Verordening 343/2003,

van de rol geschrapt. Verzoeker kan, gelet op de verscheidene wetswijzigingen die werden gepubliceerd in het Griekse staatsblad in de loop van de maand juli 2008, de actualiteitswaarde van de door hem aangebrachte documentatie niet bevestigen. Gelet op het feit dat de asielprocedure in Griekenland grondig werd hervormd in de loop van het jaar 2008 kan verzoeker zich dan ook niet meer dienstig beroepen op verslagen en andere documenten die slechts de situatie in Griekenland in aanmerking nemen voorafgaand aan de doorgevoerde hervorming en waarvan de actualiteitswaarde niet meer blijkt.

Een schending van artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003, al dan niet in combinatie met de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de repliekmemoire en ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker op de ernstige rugklachten van verzoeker en het feit dat de medische behandeling die hij in België kreeg niet wordt verder gezet in Griekenland. De raadsman van verzoeker vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 september 2008 om de Griekse autoriteiten hierover te interpellieren. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vóór dit schrijven van 1 september 2008 geen gewag heeft gemaakt van ernstige medische problemen die de nodige medische opvolging vereisen. In tegenstelling tot verzoekers bewering in de repliekmemoire blijkt uit het administratief dossier niet dat de geplande repatriëring van 1 augustus 2008 werd uitgesteld omwille van zijn afspraak bij een geneesheer maar wel omdat hij weigerde terug te keren. Zo werd ook de geplande repatriëring van 7 augustus 2008 omwille van zijn weigering uitgesteld. Verzoeker heeft in zijn schrijven van 22 januari 2008 en van 22 april 2008 weliswaar gevraagd om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van de Dublin II Verordening doch nooit omwille van medische redenen. Pas nadat de bestreden beslissing op 25 juli 2008 is genomen en verzoeker op 20 augustus 2008 is gerepatriëerd vraagt verzoeker op 1 september 2008 aan de Dienst Vreemdelingenzaken om bij de Griekse asielinstanties tussen te komen. Verweerder heeft de Griekse autoriteiten niet verzocht om garanties in verband met de eventuele medische zorgbehoefte van verzoeker aangezien uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker op dat ogenblik diende medisch opgevolgd te worden. Verzoeker kan verweerder niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met zijn medische zorgbehoefte aangezien verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing niet op de hoogte was van deze zorgbehoefte. Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker op het antwoord van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 15 september 2008 alsnog heeft ontvangen naar aanleiding van zijn schrijven van 1 september 2008 en legt het stuk neer. De raadsman van verzoeker zet de stelling van verweerder in de brief uiteen, met name dat België bij de Griekse autoriteiten niet kan tussenkomen en niet de nodige bewijzen kan eisen in verband met de opvang, medische verzorging, bijstand, het feit dat zijn asielaanvraag werd geacteerd en dat de normale proceduregaranties worden verzekerd. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoot zijn rechten in Griekenland te hebben uitgeput, zich tot de hogere autoriteiten te hebben gewend of beroep te hebben gedaan op juridische bijstand.

Verzoeker voert vervolgens in zijn verzoekschrift in wezen aan dat de Griekse asielprocedure een aantal structurele tekortkomingen kent waardoor het aangewezen is om geen asielzoekers naar Griekenland te transfereren. Hij verwijst in dit verband naar de inbreukenprocedure tegen Griekenland, de resolutie van het Europees Parlement, de beslissingen van Noorwegen en Duitsland en het officieel standpunt van het UNHCR op 15 april 2008.

De Raad sluit niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels. Ter terechtzitting is evenwel gebleken dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), de richtlijn 2004/83/EG en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet.

Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland expliciet heeft bevestigd dat verzoeker in de mogelijkheid zal worden gesteld om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van verzoeker zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Ter terechtzitting erkent de raadsman van verzoeker dat de procedure die de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen (zaak C-130/08) tegen Griekenland heeft ingesteld, gelet op de strijdigheid van de Griekse regelgeving met de doelstellingen van de Verordening 343/2003, van de rol werd geschrapt.

Gelet op het feit dat de asielprocedure in Griekenland grondig hervormd werd in de loop van het jaar 2008 kan verzoeker zich dan ook niet meer dienstig beroepen op verslagen en andere documenten die slechts de situatie in Griekenland in aanmerking nemen voorafgaand aan de doorgevoerde hervorming en waarvan de actualiteitswaarde niet meer blijkt. Ook de bemerkingen van Noorwegen, Duitsland en het UNHCR laten, gezien de gewijzigde context, niet toe te besluiten tot de schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen.

Het feit dat door een aantal rechtscolleges, in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten toont aan dat het in specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Verordening 343/2003, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van betrokkenen veilig te stellen, maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat, gezien de stukken eigen aan het dossier, verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar zijn land van herkomst zonder dat zijn asielverzoek zou behandeld worden of dat hij het slachtoffer werd of zou kunnen worden van handelingen die als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om ze te kunnen omschrijven als mensenrechtenschendingen in Griekenland.

Ter terechtzitting wijst de raadsman van verzoeker op het feit dat verzoeker bij aankomst in Griekenland voor enkele dagen is opgesloten in een gesloten centrum en nadien in vrijheid is gesteld echter zonder opvang, behuizing, financiële middelen, zonder medische verzorging en zonder afdoende bijstand van een tolk. Dat niet kan worden verwacht dat hij hiervan een positief bewijs kan leveren en dat het integendeel aan de Belgische staat is om hem de nodige garanties te geven op een volwaardige asielprocedure alsook met betrekking tot de opvang, steun en medische verzorging. Verweerder repliceert dat Griekenland ook verdragspartij is bij de Conventie van Genève, bij de Verordening nr. 343/2003 en bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en derhalve gehouden is verzoekers asielaanvraag te behandelen conform voormelde verbintenissen. Dat verzoeker niet stelt dat hij geen asielaanvraag heeft kunnen indienen na de overdracht in Griekenland. Dat verzoeker bijgevolg niet stelt dat de door de Griekse autoriteiten gegeven garantie om asiel aan te vragen in Griekenland, niet zou zijn nagekomen. De stelling van verzoeker dat Griekenland het non-refoulementbeginsel niet zal respecteren, is bovendien vooralsnog hypothetisch. Bij het toepassen van de Verordening 343/2003 komt het slechts aan de Belgische autoriteiten toe de verplichtingen die de nationale en internationale regelgeving haar opleggen na te komen doch zij kan niet verantwoordelijk worden gesteld indien een andere staat bepaalde verplichtingen niet zou nakomen. Verzoeker dient zijn rechten in Griekenland uit te putten. De Griekse autoriteiten zijn hoe dan ook gehouden hun internationaalrechtelijke verplichtingen na te komen. Indien verzoeker meent dat dit niet het geval is, kan hij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog zijn rechten te bekomen. De raadsman van verzoeker verklaart ook niet waarom verzoeker in Griekenland niet om juridische bijstand heeft verzocht. De Raadsman van verzoeker repliceert vervolgens dat verzoeker tot op heden die mogelijkheid niet heeft gehad aangezien hij opgesloten zat in een gesloten centrum.

De Raad stelt aan de hand van de verklaringen van de raadsman van verzoeker vast dat een asielaanvraag is ingediend in Griekenland, dat deze nog wordt onderzocht, dat verzoeker niet gerepatrieerd is naar Turkije, noch naar zijn land van herkomst alvorens zijn aanvraag werd onderzocht en behandeld, dat hij met betrekking tot zijn andere grieven in verband met de opvang, behuizing, financiële middelen, medische verzorging en bijstand van een tolk niet aantoonbaar zijn rechten in Griekenland te hebben uitgeput, zich tot de hogere autoriteiten te hebben gewend of beroep te hebben gedaan op juridische bijstand. De raadsman van verzoeker verklaart ter terechtzitting dat zijn cliënt op 20 augustus 2008 werd gerepatrieerd, enkele dagen werd opgesloten en vervolgens werd 'vrijgelaten'. De verklaring ter terechtzitting dat zijn cliënt niet de mogelijkheid had om beroep te doen op juridische bijstand aangezien hij opgesloten zat voldoet niet vermits de raadsman van verzoeker zelf aangeeft dat zijn cliënt ondertussen meer dan een half jaar niet meer opgesloten is. Verzoekers vage beweringen kunnen bijgevolg geen schending aantonen van het beginsel van de redelijkheid, proportionaliteit en zorgvuldigheid.

Verzoeker heeft nagelaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 18, punt 7 van de Verordening 343/2003 heeft geschonden waardoor dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5. Verzoeker voert in het tweede middel de gezamenlijke schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 3 EVRM en het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 33 van de Conventie van Genève aan omdat verzoeker gewezen heeft op verschillende rapporten, gegevens en feiten waaruit blijkt dat Griekenland zijn verplichtingen niet naleeft en er geen garantie is op behandeling van zijn asielaanvraag, dat de volgende aangebrachte gegevens in de bestreden beslissing volledig zijn genegeerd, met name de inbreukprocedure in februari 2006 door de Europese Commissie tegen Griekenland, het UNHCR standpunt van juli 2007 en van 15 april 2008, het arrest nr. 43844/98 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, het arrest nr. 2.769 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het feit dat diverse Europese rechters de mankementen in de Griekse asielprocedure hebben gesanctioneerd, voorts wijst verzoeker op het rapport van het European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman and Degrading Treatment of Punishment van 8 februari 2008, op de openbare verklaring van Amnesty International op 27 februari 2008 en de voorlopige maatregel in een Finse zaak door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 20 juni 2008.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“genomen uit de gezamenlijke schending van:

- *ARTIKEL 62 VAN DE WET VAN 15/12/1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN EN DE ARTIKELEN 1, 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 MET BETREKKING TOT DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, SCHENDING VAN DE MATERIELE EN FORMELE MOTIVERINGSPLICHT*
- *ARTIKEL 3 E.V.R.M ONDERTEKEND OP 4 NOVEMBER 1950 EN GOEDGEKEURD BIJ WET VAN 13 MEI 1955*
- *HET NON-REFOULEMENTBEGINSEL VERVAT IN ARTIKEL 33 VAN DE CONVENTIE VAN GENEVE VAN 28 JULI 1951*

DOORDAT,

De vererende partij in de bestreden beslissing op geen enkele wijze de recente gegevens beschikbaar aangaande de problemen bij de Griekse asielprocedure in overweging neemt en in concreto heeft nagegaan of de bovenvermelde internationale bepalingen worden gegarandeerd;

TERWIJL,

Verwerende partij had kennis of had kennis moeten nemen bij het nemen van de bestreden beslissing van de verschillende rapporten/gegevens/feiten waaruit blijkt dat Griekenland zijn verplichtingen voortvloeiend uit Europese richtlijnen en Verordeningen niet naleeft en er geen garantie is op een behandeling van de asielaanvraag van verzoeker en dus een schending van artikel 3 EVRM en artikel 33 van de Conventie van Genève aan de orde is.

Aangezien inderdaad verwerende partij volgende gegevens niet kon negeren en er op geen enkele wijze in de bestreden beslissing op antwoordt of deze gegevens in die mate weerlegt dat haar standpunt zou kunnen worden bijgetreden:

1.

In februari 2006 is er een inbreukprocedure voor het Europees Hof van Justitie ingesteld door de Europese Commissie tegen Griekenland op basis van artikel 226 van het EG-Verdrag, omwille van het niet naleven van zijn verplichtingen, nl. wegens niet-naleving van de Dublin II-verordening wegens te weinig garanties voor teruggestuurde asielzoekers.

De Europese Commissie heeft op 31 januari 2008 geoordeeld deze zaak door te verwijzen naar het Hof van Justitie in Luxemburg (http://ec.europa.eu/community_law/eulaw/decisions/des_08_01_31).

Het arrest van het Europees Hof van Justitie van 7 februari 1973 (zaaknummer 39/72) oordeelde dat een lopende 'infringementprocedure' op grond van het art. 226 EG-Verdrag (ex art. 169) het interstatelijk vertrouwensbeginsel tijdelijk opschort.

Het belang van dit interstatelijk vertrouwensbeginsel staat bovendien expliciet vermeld in de preambule van de Dublinverordening:

"Overwegende hetgeen volgt:

(4) Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria. Met de methode moet met name snel kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet te ondermijnen.

(8) Voor de geleidelijke totstandbrenging van een ruimte zonder binnengrenzen waarin het vrije verkeer van personen is gewaarborgd overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, en voor de vaststelling van een communautair beleid inzake de voorwaarden voor binnenkomst en verblijf van onderdanen van derde landen, waaronder ook gezamenlijke inspanningen voor het beheer van de buitengrenzen, is het nodig de verantwoordelijkheidscriteria op evenwichtige wijze en vanuit een oogpunt van solidariteit vast te stellen.

16) De doelstelling van het overwogen optreden, namelijk de vaststelling van criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, kan niet voldoende door de lidstaten worden verwezenlijkt en kan daarom wegens de omvang of de gevolgen van het voorgenomen optreden, overeenkomstig het subsidiariteitsbeginsel zoals neergelegd in artikel 5 van het Verdrag, beter door de Gemeenschap worden verwezenlijkt. Overeenkomstig het beginsel van evenredigheid zoals bedoeld in genoemd artikel gaat deze verordening niet verder dan hetgeen nodig is om deze doelstelling te bereiken. "

(eigen onderlijning)

Dit wordt nog eens bevestigd in de brief van 10/04/2008 van de Europese Commissie aan Advocate Schoutten waaruit blijkt dat er inderdaad een infringement-procedure hangende is voor het Hof in Luxemburg. Bovendien wijst de Commissie op het feit dat in deze situatie de lidstaten nog steeds de mogelijkheid hebben de soevereiniteitsclausule in art. 3 (2) van de Dublin II Verordening toe te passen en dat de Commissie naar aanleiding van het Pro Asyl rapport van oktober 2007 om verduidelijkingen zal vragen omtrent de detentie- en opvangomstandigheden van asielzoekers in Griekenland.

2.

Het UNHCR standpunt van juli 2007 nochtans zeer klaar was in het document getiteld "The return to Greece of asylum-seekers with "interrupted" claims" en een begeleidende brief bevestigt ook UNHCR dat Griekenland niet in orde is met het naleven met de verschillende Europese Richtlijnen en Verordeningen.

Door het feit dat de "infringement procedure" nog hangende is vraagt UNHCR om de soevereiniteitsclausule voorhanden in artikel 3.2 van de Dublin II Verordening in ruime zin toe te passen:

'to make generous use of the sovereignty clause (art. 3 (2) of the Dublin Regulation) given that the changes in Greek practice are partial and not yet set out in law'.

Dit rapport van juli 2007 heeft bevestigd dat Griekenland systematisch asielzoekers naar hun land, waar hun leven en vrijheid in gevaar is, laat terug keren en dat dit een schending uitmaakt van het non-refoulementverbod. De Staten die de asielzoekers laat terugkeren naar Griekenland zijn dus ook indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulements verbod."

'The return to Greece of asylum-seekers with "interrupted" claims', juli 2007 (stuk),

"The short time-limit for filing an appeal against the "interruption" decision, together with the hefty burden of proof, would in effect deny asylum-seekers returned to Greece any possibility of substantive consideration of their protection needs. If Greece subsequently removes such asylum-seekers to a country where they claimed their life or liberty would be threatened, this may amount to a breach of the non-refoulement obligation of States enshrined in Article 33 of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees. The State that returned the asylum-seeker to Greece in the first place would also bear responsibility for indirect refoulement." (geciteerd en voorgebracht in stuk 2)

Vrije vertaling:

"De korte tijdspanne om een beroep in te stellen tegen een "onderbrekings" beslissing, samen met een zwaarwichtige reden, zou in feite asielzoekers die terugkeren naar Griekenland enige substantiële bescherming van hun belangen ontnemen. Als Griekenland systematisch asielzoekers naar hun land alwaar hun leven of vrijheid in gevaar is, laat terugkeren, kan dit een inbreuk betekenen van het Refoulementsverbod van Staten zoals opgenomen in Artikel 33 van de Conventie van 1951 met betrekking tot het statuut van Vluchtelingen. De Staat die de asielzoekers laat terugkeren naar Griekenland is dus ook indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulementsverbod."

Uit een rapport van datzelfde UNHCR van november 2007 (UNHCR, Asylum in the European Union. A Study of the Implementation of the Qualification Directive, November 2007, in het bijzonder p.37 en 80, <http://www.uruicr.org/cgi-bin/txis/vtx/refworld/rwmain?docid=473050632&page=search>, blijkt dat Griekenland Richtlijn 2004/83 niet correct heeft omgezet (geciteerd en voorgebracht in stuk 2).

Tijdens een persconferentie op 4 maart 2008 deed het UNHCR Griekenland een oproep om vluchtelingen beter te beschermen. Call for refugees' protection

In zijn standpunt van 15 april 2008 stelt UNHCR bovendien dat:

'In view of EU Member States' obligation to ensure access to fair and effective asylum procedures, including in cases subject to the Dublin Regulation, UNHCR advises Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation until further notice. UNHCR recommends that Governments make use of art. 3 (2) of the Dublin Regulation, allowing States to examine an asylum application lodged even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in this Regulation.'

(Vrije vertaling) Ten aanzien van de verplichting van de EU lidstaten om een eerlijk en effectieve asielprocedure te garanderen, inclusief gevallen in het kader van de Dublin verordening, adviseert UNHCR af te zien van een terugwijzing van asielzoekers naar Griekenland in het kader van de Dublin Verordening tot er zich verdere ontwikkelingen voordoen. UNHCR adviseert de autoriteiten toepassing te maken van art. 3 (2) van de Dublin verordening die lidstaten toelaat een asielaanvraag te behandelen zelfs indien zij hiervoor niet bevoegd zijn volgende de criteria van de verordening. (Vrije vertaling)

3.

Volgens een arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, kunnen de autoriteiten zich niet verschuilen achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel bij de vraag of er bij uitzetting schending dreigt van artikel 3 E.V.R.M. (cfr. K. Zwaan, noot bij Hof Mensenrechten, T.I. t. Verenigd Koninkrijk, 7 maart 2005, nr. 43844/98, Nieuwsbrief Asiel en Vluchtelingenrecht 2005, 344-352).

Dit arrest had betrekking op de vraag of een Tamil uit Sri Lanka door het Verenigd Koninkrijk naar Duitsland mocht uitgezet worden in het kader van de Dublin II Verordening.

Er bestonden twijfels over de mogelijkheid voor Tamils om in Duitsland als vluchteling erkend te worden.

Het Hof Oordeelde in eerste instantie dat de uitzetting naar Duitsland zelf geen schending van artikel 3 E.V.R.M. uitmaakt, maar ten aanzien van het risico op terugwijzing naar Sri Lanka, stelt het Hof vervolgens dat het Verenigd Koninkrijk niet automatisch kan afgaan op de afspraken gemaakt in het kader van de Dublinverordening.

Bijgevolg mag een toetsing van artikel 3 E.V.R.M. niet worden achterwege gelaten door een Verdragstaat door te stellen dat zal worden uitgewezen naar een Staat die partij is bij het E.V.R.M. of andere internationale verdragen en waarmee tevens internationale overeenkomst is gesloten over de verantwoordelijkheid voor de behandeling van asielverzoeken, in casu de Dublin II Verordening. Dit is

volgens het Hof onverenigbaar met het onderwerp en het doel van het E.V.R.M. (cfr. K. Zwaan, o.c, p. 350).

Het gevolg van dit arrest van het Hof is dat de verwerende partij ambtshalve had moeten nagaan of er "effective procedural safeguards" (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Griekenland om te vermijden dat de verzoekende partij ten onrechte wordt teruggewezen naar Irak.

De bestreden beslissing noch vermoedelijk het administratief dossier bevat dienaangaande enige motivering of stuk waaruit blijkt dat een dergelijk onderzoek is gevoerd. Het louter akkoord van Griekenland dat een aanvraag kan worden ingediend kan bezwaarlijk gelijkgesteld worden met het bekomen van "effective procedural safeguards".

Ook uw Raad heeft dit gesteld in haar arrest nr. 2.769 van 19 oktober 2007 :

"De l'ensemble des éléments fournis par la partie requérante à l'appui de son recours, le Conseil considère qu'il n'est pas exclu que le requérant ne puisse bénéficier, en cas de renvoi en Grèce, de toutes les garanties procédurales exigées par la Convention de Genève, et plus particulièrement du principe énoncé à l'article 33 de ladite Convention, à savoir le principe de non-refoulement vers le pays où le requérant dit craindre pour sa vie, en l'espèce, l'Irak. La jurisprudence européenne et celle du Conseil d'état, exigent que les autorités de l'état qui entend faire reprendre un demandeur d'asile par un autre état partie au Règlement de Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui y sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement. "

Vrije vertaling

Op basis van het geheel van de elementen verschaft door de verzoekende partij bij de instelling van zijn beroep, overweegt de Raad dat het niet uitgesloten is dat de verzoeker niet kan genieten, in geval van terugwijzing naar Griekenland, van alle procedurele garanties die worden geest door het Verdrag van Genève, en meer in het bijzonder van het principe van non-refoulement van artikel 33 van deze Conventie naar het land waar de verzoeker zegt te vrezen voor zijn leven, in casu Irak. De Europese rechtspraak en deze van de Raad van State vereisen dat de autoriteiten van de Staat die van plan is een asielzoeker terug te leiden naar een andere Staat die onderworpen is aan de Verordening van Dublin, er zich van moet vergewissen dat de procedure die op hem zal toegepast worden, en in het bijzonder de effectiviteit van het principe van non-refoulement, aan minimale kwaliteitsgaranties voldoet.

Diverse Europese rechters hebben de mankementen in de Griekse asielprocedure gesanctioneerd op die gronden :

-Een Nederlandse voorzieningsrechter oordeelde eveneens in een gelijkaardig dossier dat (Rechtbank te Zwolle (Nederland), AWB 07/13878 van 25 mei 2007):

"Zolang de inbreukprocedure niet is beëindigd mag verder derhalve niet zonder meer uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel met betrekking tot de naleving door Griekenland van de refoulementverboden "

Het Zweeds Hoog Gerechtshof heeft het uitwijzen van (Irakese) asielzoekers naar Griekenland geweigerd omwille van de bezorgdheid dat de asielzoekers geen degelijke behandeling zouden krijgen in Griekenland.

5.

Op 7 februari 2008 heeft The Norwegian Immigration Appeal Board (UNE) officieel aangekondigd de overdrachten aan Griekenland in het kader van de Dublin II-verordening op te schorten op grond van de laatste informatie over mensenrechtenschendingen van asielzoekers. De opschorting zal duren tot nader onderzoek gebeurd is.

Deze beslissing werd genomen op basis van een informatie die op 18 januari werd verstrekt door de Norwegian Helsinki Committee en de Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS).

In een gezamenlijke brief hebben de 2 organisaties een overzicht gegeven van de verontrustende situatie in Griekenland en er op gewezen dat Noorwegen mogelijkerwijze het principe van non-refoulement schendt door asielzoekers naar Griekenland terug te sturen. Nader onderzoek werd aangekondigd. (bijlage: greece-norway-dublin-violations, stuk 6)

Op 21 februari 2008 heeft Pro Asyl, een Duitse NGO een petitie ingediend bij het Duitse parlement, met het verzoek aan de overdrachten naar Griekenland in het kader van de Dublin II-verordening te stoppen. (<http://www.proasyl.de/en/index.html> en http://www.proasyl.de/fileadmin/proasyl/fm_redakteure/Europa/Griechenland/PetitionGriechenland-engl.pdf)

Duitsland heeft eind februari 2008 alvast beslist om voorlopig geen niet-begeleide minderjarige asielzoekers naar Griekenland terug te sturen in het kader van Dublin II-verordening. http://www.athensnews.gr/athweb/nathens.prnt_article?e=C&f==13276&t=l&m=A13&aa=l

6.

Op 8 februari 2008 heeft het European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman and Degrading Treatment or Punishment (CPT) een rapport gepubliceerd over zijn bezoek aan Griekenland van februari 2007. Daaruit blijkt dat de detentieomstandigheden van, met name vreemdelingen, verslechterd zijn in vergelijking met een vorige bezoek in 2005. De gesignaleerde tekortkomingen worden steeds ernstiger en geen van de eerdere aanbevelingen die in 2005 werden gedaan, is opgevolgd. Talloze gevallen van mishandeling en foltering worden beschreven. (<http://www.cpt.coe.int/documents/grc/2008-03-inf-eng.htm>)

7.

Op 27 februari 2008 heeft Amnesty International de openbare verklaring "Greece: No place for an asylum-seeker" uitgegeven. In die verklaring roept Amnesty International Griekenland op om de huidige situatie van vluchtelingen en asielzoekers te verbeteren en wijst het op haar verplichtingen op vlak van mensenrechten en asiel. Amnesty International roept de lidstaten op om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (artikel 3.2 of the Dublin II-verordening). Amnesty International rapporteert over willekeurige detentie van asielzoekers tijdens hun procedure, verhoren zonder tolk of advocaat en systematische weigeringsbeslissingen in eerste aanleg. (Bijlage: Greece : No place for an asylum-seeker)

8.

Op datum van 20 juni 2008 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een voorlopige maatregel toegewezen in een Finse zaak in het kader van overdracht aan Griekenland op grond van de Dublinverordening (zaak nr. 29565/08). Het Hof heeft Finland verboden om betrokkene over te dragen aan Griekenland.

In deze zaak werd voor de eerste keer naast het beroep op indirect refoulement ook een beroep gedaan op direct refoulement (betrokkene loopt het risico op foltering of mensonterende behandeling in Griekenland wanneer hij door Finland wordt overgedragen).

Het Hof wees op het feit dat het afgelopen jaar geen enkele Iraakse asielzoeker bescherming heeft gekregen in Griekenland terwijl in Finland aan de meeste Iraakezen ofwel vluchtelingrechtelijke ofwel subsidiaire bescherming wordt toegekend. Er werd eveneens gewezen op het feit dat betrokkene geen reële kans heeft op een nieuwe asielaanvraag in Griekenland.

Er werd verwezen naar verscheidene alarmerende rapporten over de zeer slechte/inhumane detentieomstandigheden en behandeling van asielzoekers in Griekenland, alsook naar het laatste UNHCR-rapport van 15 april 2008 (Position on the return of Asylum-seekers to Greece under the Dublin regulation).

ZODAT

De verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing voorbijgaat aan het geheel van deze gegevens en haar houding en haar stilzwijgen in de motivering niet alleen een schending uitmaakt van de motiveringsplicht maar de beslissing tevens een onmiddellijke een schending van de bovenvermelde bepalingen impliceert.

Het tweede middel is dan ook ernstig en gegrond.

3.6. In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker niet duidelijk maakt om welke reden hij in Griekenland een risico zou lopen op de schending van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. De loutere stelling dat de Europese Commissie, UNHCR en andere ngo's kritiek hebben op de asielpcedures in de bedoelde lidstaat, wordt niet onderbouwd door concrete feitelijke gegevens. Nergens worden bewijzen aangebracht van de bewering dat verzoeker persoonlijk het risico loopt dat zijn asielpcedure geen eerlijke behandeling zal krijgen. Verzoeker heeft nooit enige bezwaren geuit tegen de toepassing door de Griekse autoriteiten van de asielpcedure of van enig andere beschermingsprocedure. Verweerder benadrukt dat het bij het toepassen van de EU Verordening 343/2003 slechts aan de Belgische autoriteiten toekomt de verplichtingen die de nationale en internationale regelgeving haar opleggen na te komen, doch zij kan niet verantwoordelijk worden gesteld indien een andere lidstaat bepaalde verplichtingen niet zou nakomen. De verwijzing naar een aantal algemene rapporten wordt niet vertaald naar zijn persoonlijke situatie. Wanneer verzoeker meent dat Griekenland zijn internationaalrechtelijke verplichtingen niet nakomt, kan hij zich steeds tot de hogere autoriteiten wenden om alsnog zijn recht te bekomen. Verweerder verwijst naar het arrest nr. 2.813 van 20 oktober 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De door verzoeker voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM vloeit niet voort uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerdte behandeling die

hij zou ondergaan in Griekenland. Verzoeker toont geenszins aan in dezelfde omstandigheden te verkeren als de betrokken vreemdelingen in de door hem geciteerde rechtspraak. Hij betreft deze rechtspraak op geen enkele manier op zijn eigen situatie.

3.7. In de repliekmemoire vult verzoeker het tweede middel nog aan met het volgende:

“ Met betrekking tot het tweede middel.

Verzoeker werd op 20/08/2008 per vliegtuig teruggestuurd naar Griekenland. Ondertussen zijn er nog steeds contacten met verzoeker in Griekenland.

Verzoeker deelde mee dat hij na een aantal dagen te zijn opgesloten geweest in een gesloten centrum te zijn vrijgelaten. Hij heeft geen enkele steun of opvang toegekend gekregen en leeft en slaapt nu in de straten van Athene. De medische verzorging die hij in België genoot voor zijn ernstige rugklachten, werden stopgezet.

Het risico op een schending van zijn fundamentele rechten zoals werd opgeworpen door verzoeker in zijn verschillende schrijvens aan de Dienst vreemdelingenzaken, alsook in zijn verzoekschriften voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijken nu dus inderdaad reëel te zijn.

Verwerende partij kan niet volstaan zich enkel te beroepen op de Europese reglementering, meer bepaald de Europese Verordening 343/2003 en het interstatelijk vertrouwensbeginsel volgens het welke men ervan moet uitgaan dat de andere lidstaat zijn verplichtingen naleeft.

De verwerende partij moet er niet van uitgaan maar moet zeker zijn dat de lidstaat zijn verplichtingen naleeft.

Griekenland is inderdaad een volwaardig lid van de Europese Unie en is door de zelfde internationale verdragen als België gebonden, zoals oa. door de Vluchtelingenconventie en de verschillende Europese reglementeringen.

Uit verschillende rapporten blijkt echter dat de verplichtingen die daaruit voortvloeien niet worden nageleefd.

Op dit ogenblik is er een inbreukprocedure hangende voor het Europees Hof van Justitie ingesteld door de Europese Commissie tegen Griekenland op 31/03/2008, (zaak C-130/08) omdat deze laatste de Europese Richtlijnen nog niet tijdig heeft omgezet.

De niet-omzetting van deze richtlijnen is een algemeen gekend feit en wordt ook niet ontkend door de Griekse autoriteiten.

In deze zin kan verwerende partij zich niet blijven beroepen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dient zij de soevereiniteitsclausule overeenkomstig de Dublin II Verordening toe te passen.

Ook de Nederlandse rechtbank te Zwolle oordeelde in een vergelijkbare zaak dat zolang de inbreukprocedure niet is beëindigd mag men niet zonder meer uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel met betrekking tot de naleving door Griekenland van het refolementverbod (Rechtbank te Zwolle (Nederland), AWB 07/13878 van 25 mei 2007).

Daarnaast moet er ook verwezen worden naar de interim measure op basis van art. 39 van het intern Reglement genomen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg in een achttal zaken lopende tegen Finland in het kader van uitwijzingen naar Griekenland in gevolge van de Dublin II Verordening. (EHRM, beslissing van 20/06/2008)

Hoewel het Hof nog geen uitspraak gedaan heeft over de grond van de zaak moet er toch een zekere waarde gehecht worden aan de voorlopige maatregelen die werden genomen door deze rechterlijke instantie en dient de Raad dit signaal naar waarde te schatten.

Immers in concreto is heden komen vast te staan dat de situatie waarin verzoeker zich momenteel bevindt schandelijk genoeg op voorhand bekend was en aannemelijk werd gemaakt door diverse rapporten en diverse bronnen.

Verzoeker behoudt zich het recht voor bijkomende stukken over te maken via een vluchtelingenorganisatie of raadsman in Griekenland.

Dit gebrek aan voorzieningen maakt niet alleen een schending uit op de verplichtingen die op Griekenland rusten maar vormen tevens een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

ZODAT,

de schending van de in het middel aangevoerde bepalingen vaststaat.”

3.8. Met betrekking tot de schending van de formele motiveringsplicht wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002 nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In zoverre verzoeker verwijst naar het risico dat hij door de Griekse autoriteiten, zonder een voldoende toegang gehad te hebben tot de asielprocedure, naar zijn land van herkomst zal teruggeleid worden en Griekenland verzaakt in het voorzien van een gepaste opvang, verwijst de Raad naar de bespreking hierboven.

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar het risico dat hij door de Griekse autoriteiten, zonder een voldoende toegang gehad te hebben tot de asielprocedure, naar zijn land van herkomst zal worden teruggeleid, wijst de Raad er nogmaals op dat de Griekse autoriteiten hun asielwetgeving hebben aangepast en verzoeker niet aantoont dat er gelet op deze wetswijzigingen nog enig risico op een terugdrijving naar Irak bestaat zonder dat zijn asielaanvraag effectief zou behandeld zijn volgens de in het gemeenschapsrecht voorziene minimumnormen. De Raad benadrukt in dit verband dat niet betwist is dat de "infringementprocedure" werd stopgezet en verzoeker dus ten onrechte voorhoudt dat gelet op deze procedure het interstatelijk vertrouwensbeginsel zou zijn opgeschort. Nu verzoeker niet aantoont dat de richtlijn 2004/83/EG niet correct werd omgezet in Griekenland en nu niet betwist is dat de Griekse autoriteiten expliciet hebben gesteld dat verzoeker de kans zal krijgen een asielaanvraag in te dienen, kan evenmin worden voorgehouden dat er geen "effective procedural safeguards" aanwezig zijn in Griekenland.

Nu verzoeker zich verder beperkt tot een verwijzing naar documentatie die enerzijds van algemene aard is en die anderzijds niet langer als actueel kan beschouwd worden gezien de wijzigingen in de Griekse nationale wetgeving en gelet ook op de door verweerder bijgebrachte stukken van recentere datum waaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten, rekening houdende met de grote toevloed aan asielzoekers waarmee het land geconfronteerd wordt, de opvang van de asielaanvragers toch hebben geoptimaliseerd en de randvoorwaarden om tot een correcte behandeling van een asielaanvraag te komen hebben aangepast, kan geen schending van artikel 3 van het EVRM vastgesteld worden.

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat de Griekse Republiek op 19 maart 2007 werd veroordeeld door het Hof van Justitie wegens de niet tijdige omzetting van de richtlijn 2003/09/EG herhaalt de Raad dat deze richtlijn, na deze veroordeling werd omgezet in het nationaal recht (cf. Presidentieel Decreet 220/2007, gepubliceerd in het Griekse staatsblad van 13 november 2007). In de mate dat verzoeker verwijst naar de inbreukprocedure die door de Europese Commissie werd gestart tegen Griekenland werd reeds gesteld dat deze procedure van de rol werd afgevoerd. Ook de bemerkingen van The Norwegian Immigration Appeal Board, van Vluchtelingenwerk Nederland en van het European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman and Degrading Treatment or Punishment laten, gezien de gewijzigde context, niet toe te besluiten tot de schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen.

Waar verzoeker stelt dat hij thans geen enkele steun of opvang krijgt in Griekenland, leeft en slaapt in de straten van Athene en elke medische verzorging ontbreekt, stelt de Raad vast, aan de hand van de verklaringen van de raadsman van verzoeker ter terechtzitting dat verzoeker, sinds hij is overgedragen aan Griekenland, een asielaanvraag heeft ingediend, dat deze nog wordt onderzocht, dat hij vooralsnog niet gerepatrieerd is naar Turkije noch naar zijn land van herkomst en dat hij in verband met het gebrek aan steun, opvang en

